

LISTY GALANTSKÝM 14/2021

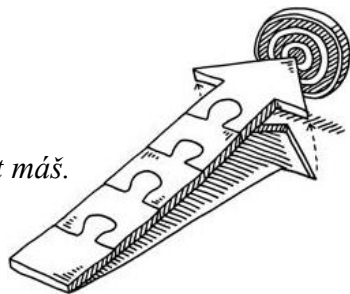
Milí bratia a sestry,

dnes Vám prinášam slová nádhernej piesne, ktorú si spievam vždy, keď mám pocit, že som stratil smer, keď sa okolo mňa dejú veci, ktorým nerozumiem. Je pre mňa veľkým povzbudením a uistením, že v živote sa nedejú náhody a že môj Nebeský Otec má aj so mnou svoj plán. Prajem Vám, aby ste aj Vy zo slov tejto piesne prijali Božie požehnanie.

MK

Bůh má svůj plán

*Bůh má svůj plán, vzácný plán svůj,
plán, kde máš stát, plán pro život tvůj!
Nikdo tě nenahradí, úkol tvůj nenaplní,
když se mu do rukou dáš, zjeví ti, co konat máš.
Předivný Bůh, On nejlíp tě zná,
Počet tvých dnů, ve svých rukou má.
Je hrnčičem tvým, On tvar ti chce dát.
Uč se kráčet s Ním, vůli Jeho znát.*

*Bůh má svůj plán, plán s životem tvým,
On bude tě vést, ať můžeš ovoce nést.
Nikdo tě nenahradí, úkol tvůj nenaplní
vždyť nevíš kdy přijde Pán,
jak dlouhý čas ti je dán.
Předivný Bůh, On nejlíp tě zná,
Počet tvých dnů, ve svých rukou má.
Je hrnčičem tvým, On tvar ti chce dát.
Uč se kráčet s Ním, vůli Jeho znát.*

Daniel a Zuzana Kaczmarczykovi

Kázeň na nedeľu 4. nedeľu po Svätej Trojici, 27. júna 2021

„Keď Jozefovi bratia videli, že im otec umrel, povedali: Možno, že Jozef bude teraz nepriateľsky vystupovať proti nám a odplatí nám všetko zlo, ktoré sme mu vykonali. Preto odkázali Jozefovi: Tvoj otec pred svojou smrťou prikázal: Takto povedzte Jozefovi: Ach, odpusť, prosím, svojim bratom ich priestupok a ich hriech, že ti ublížili. Odpusť teraz, prosíme, svojim bratom ich priestupok a ich hriech, že ti ublížili. Odpusť teraz, prosíme, previnenie služobníkom Boha tvojho otca. Jozef plakal, keď mu to hovorili. Potom jeho bratia pristúpili, padli pred ním a povedali: Hľa, sme tvojimi sluhami. Ale Jozef im odpovedal: Nebojte sa! Či ja tu stojím namiesto Boha? Vy ste, pravda, zamýšľali proti mne zlé, ale Boh to obrátil na dobré, aby tak učinil, čo je dnes zjavné: totiž, aby mnohých ľudí zachoval nažive. Teraz sa však nebojte, ja budem živiť vás aj vaše deti. Tak ich potešoval a vládne hovoril s nimi.“

1. Mojžišova 50, 15 – 21

Milí bratia a milé sestry,

takmer každý z nás v živote zažil zmenu režimov. Pri každej zmene vlády sa striedajú rôzni čelní predstavitelia na mnohých úradoch. Za jednej vlády si tam, za druhej vlády si inde. Tak, to žiaľ, chodí. Pri prečítaní kázňového textu som si spomenul na jeden príbeh.

Bohatý pán domu sa správal k svojim sluhom a podriadeným veľmi zle. Ukracoval ich na mzde, nechal ich bývať v neľudských podmienkach, odopieral im stravu, ktorá aj tak bola veľmi chudobná, a vo svojej márnivosti im vymýšľal nové a vždy horšie tresty, keď ho niekto neposlúchol alebo neurobil niečo podľa jeho predstáv. Vedel, že ho nemajú radi, ale bol si istý, že sa nevzbúria. S čím ale nepočítal bolo, že nastane celonárodná vzbura a pomery v krajine sa otočia. Zrazu sa on stal sluhom a jeho sluha mu bol pánom. Jeden zo spolusluhov mu oznámil, že nový pán s ním chce hovoriť. Postavil sa pred svojho nového pána a čakal, čo bude. Nový pán mu povedal: Po dlhom zvážení som sa rozhodol, že vám darujem slobodu. Môžete z tohto domu odísť ako voľný človek. Sluha vedomý si všetkého zla, ktoré porobil, mu odpovedal: „Ďakujem pane, ale neskoro, už som užil jed.“ Nedokázal zniesť predstavu, že by mal niest' také príkoria, aké sám spôsobil iným.

Jozefovi bratia boli v podobnej situácii. Verili, že otcova autorita ich ochráni pred Jozefovou pomstou. Mal im čo vrátiť. Začalo to žiarlivosťou na otcovu lásku, za čo Jozef nemohol, v tom zlyhal Jakob. Hospodin dal Jozefovi sny, ktoré bratov ešte viac dráždili. Vyústilo to nenávisťou voči bratovi a snaha zbaviť sa ho. Väčšina bratov ho chcela rovno zabiť, zachránil ho Rúben a hoci mu jeho plán vrátiť Jozefa otcovi nevyšiel, aspoň ho živého predali za otroka do Egypta. Tam sa začína cesta otroka, väzňa, no i prvého muža po faraónovi.

Jozefovi bratia presne vedeli, čo mu porobili a oprávnene sa obávali pomsty. Na to, aby im to Jozef vrátil, mal Jozef dostatočné postavenie a otec mu už nestál v ceste. Krutosť bratov odzrkadľuje aj skutočnosť, že sa dokázali roky pozerat' na vlastného, žiaľom trápeného, otca, ktorý oplakával strateného syna a pritom vedeli, že niekde žije. Akoby prirodzene očakávali, že zloba, ktorú mali oni v srdci, zloba, ktorej boli oni schopní, spôsob skazeného myslenia, ktorým oni zmýšľali, že rovnaká zloba je aj v Jozefovom srdci a myslí a oplatí im rovnako, ako sa oni zachovali voči nemu. Zloba vlastného srdca i mysle sa zrači v očiach i skutkoch bližneho. Aký som ja, taký musí byť aj môj brat. Akosi automaticky predpokladáme, že všetci rozmýšľame, cítime rovnako a máme k tomu rovnaké pohnútky. Takto neraz zbytočne vidíme v blížnom nepriateľa a desíme sa, čo všetko nám hrozí od ľudí vôkol nás.

Je zaujímavé, že odkaz od bratov pre Jozefa nie je nikde zaznamenaný v Biblii. Nedokážeme teda posúdiť, či hovorili pravdu a otec Jakob naozaj prosil o odpustenie pre svojich synov alebo to bolo len klamstvo, ktorým sa snažili Jozefa manipulovať, aby sa zachránili pred jeho spravodlivým hnevom. Práve v tejto chvíli sa naplňa Jozefov prorocký sen o tom, ako sa mu budú raz jeho bratia klaňať a ktorý ich tak veľmi pohoršil a nahneval. Bratia sa klaňajú, prosia o odpustenie a nazývajú sa Jozefovými sluhami.

Jozefova odpoveď bratom je zarážajúca. Dobre si vedel predstaviť strach, aký mali po otcovej smrti, lebo vedeli, čo by si zaslúžili za svoje správanie voči bratovi. Vedeli, že keby ich dal Jozef popraviť alebo ich predal do otroctva, bol by to primeraný trest za životné peripetie, ktoré mu spôsobili. Oprávnene sa báli toho, čo mohlo prísť po otcovej smrti. Preto im Jozef hovorí ako prvé: Nebojte sa! Uist'uje ich, že pre nich nemá nachystanú pomstu.

Aj my, keď si uvedomíme svoje zlyhania, hriechy a prešľapy na ceste života a zároveň si predstavíme, že by nás mal náš Nebeský Otec spravodlivo potrestať alebo by sme si mali niesť všetky negatívne dôsledky svojich hriechov, vtedy aj my potrebujeme počuť z Jeho úst rovnaké slová: Nebojte sa! A jediný dôvod, pre ktorý sa nemusíme báť je to, že veríme v milostivého Boha, ktorý zoberal na seba trest za naše hriechy. Obet' Pána Ježiša nás zbavuje strachu a zároveň naplňa pokojom.

Druhá časť jeho odpovede nesie v sebe dve veľmi dôležité myšlienky. Jozef sa pýta bratov: *Či ja tu stojím namiesto Boha?* Napriek tomu, že bol Jozef tým, komu bratia ublížili, nestavia sa do pozície sudcu. Jeho srdce nie je naplnené hnevom či nenávisťou. S Božou pomocou sa mu podarilo vyrovnat' sa s krivdou a nespravodlivosťou, ktoré sa mu stali a súd či pomstu necháva na samotného Boha. Súd nad človekom necháva na vševéduceho Boha, ktorý zohľadní všetky okolnosti. Toto je veľká lekcia od Jozefa aj pre nás dnes. My by sme najradšej zoberali spravodlivosť do vlastných rúk. Možno rozmýšľame

nad tým, aký trest by si zaslúžili tí, ktorí nám ublížili alebo ešte stále ubližujú. Možno pomstu nevykonáme len preto, lebo nám k tomu chýbajú možnosti. Apoštol Pavol nás v takýchto chvíľach napomína týmito slovami: „*Nikomú sa neodplácajte zlým za zlé; starajte sa o dobré pred všetkými ľuďmi. Ak je možné, nakol'ko je na vás, majte pokoj so všetkými ľuďmi, nepomstite sa, milovaní, ale ponechajte to hnevu (Božiemu) - lebo je napísané: Mne patrí pomsta, ja odplatím; hovorí Pán. (Rím 12,17-19)* Jozef sa vzdal pomsty a súd prenechal na Hospodina. Nesúďme, bratia a sestry, svojich blížnych a nestavajme sa na miesto Boha! Boh je Sudca, náš i našich blížnych.

Tá druhá myšlienka Jozefovej odpovede je skrytá v pochopení Božieho plánu s jeho životom. Bratom hovorí, že hoci oni zamýšľali proti nemu zlé, Boh to obrátil na dobré a to nielen pre nich, ale pre mnohých ľudí, aby ich zachránil od smrti hladom. Neverím, že Jozef vedel, čo si má predstaviť pri svojich zvláštnych snoch o klaňaní sa. Bolo hrozné zažívať bratskú nenávisť a vedieť, že ho vlastní bratia chcú zabiť. Je nepredstaviteľné, že milionárov obľúbený synáčik sa zrazu stal otrokom v cudzej krajine. Po falošnom obvinení sa dostal do väzenia a stačilo podľahnúť pokušeniu a získať tým výhody. Keď sa my pozeráme na Jozefov život z perspektívy konca jeho života, tak rovnako ako Jozefovi, tak aj nám všetky tieto veci dávajú zmysel a môžeme hovoriť o Božom pláne záchrany. Ale keď sa to všetko dialo, keď to Jozef reálne prežíval a bál sa, čo bude s jeho životom, keď ho zatýkali a podobne, tak v tom čase to musel byť mizerný život a možno si Jozef neraz aj zúfal nad tým zlom, čo sa v jeho živote dialo. Až s odstupom času pochopil Božie úmysly. Na Jozefovom príklade môžeme vidieť, že v živote Božích mužov a Božích žien sa veci nedejú náhodou. A hoci prechádzame aj veľmi zložitým a pre nás ťažkým obdobím a naša cesta života môže byť veľmi trnistá, nechajme sa viesť svojim nebeským Otcom. Lebo hoci to dnes nevidíme a nerozumieme tomu, keď sa necháme viesť po Božej ceste pre nás, nakoniec každá vec, dobrá či zlá, nám bude dávať zmysel a Pán Boh nám dá poznať, prečo sa ťažké veci diali v našom živote. Naučme sa dôverovať Bohu, že nás a náš život má pevne v rukách. Keď sa budeme pýtať na Jeho vôľu a budeme ju nasledovať tak, ako nám ju dal spoznať, potom náš život ako celok bude dávať zmysel. Dnes to možno nevidíme, ale možno práve dnes sme na začiatku veľkého požehnanja pre seba i pre mnohých vôkol nás. Nech sa s Jozefom čokoľvek dialo, jeho Boh ho neopustil a vždy mu to čas od času pripomenul.

I posledné slová z dnešného kázňového textu sú hodné nasledovania. Napriek tomu, čo všetko bratia Jozefovi urobili, on ich potešoval a vládne hovoril s nimi. Byť vládni k tým, ktorí nám ublížili alebo nás nenávidia, to dokážeme jedine v moci Božej.

Amen.

Miroslav Kerekréty, zborový farár